

— Тогазъ!...

Умътъ му не стигаше. А влакътъ се чуваше че тътне и ясно виждаше, при заника на слънцето, че влакътъ носи много хора. Открояваха се главитѣ имъ. И когато се вслуша, чуваше се че тѣ пѣять „О Добруджански край“...

Желѣзко се напѣна още веднажъ. Отъ дланитѣ на ржцетѣ му протече кръвь, а скалата е непоклатима!

Влакътъ се чуваше все по-близо и по-близо, а скалата като смъртъ стоеше на пѣтя. Още веднажъ съ ревь се хвърли върху скалата и когато почувствува безсилието си — заплака.

— Господи, ела ми на помощъ! — промълви неговата уста. И нѣщо му просвѣтна въ ума...

Въ мигъ закара чередата предъ скалата. Изправи се на релситѣ и замята япанджака, като викаше колкото гласъ има: — Спрете, спрете!

Влакътъ засилено пѣхтѣше, слизайки отъ падината; войницитѣ пѣеха „О Добруджански край“ и никой не знаеше какво ги очаква.

Желѣзко, виждайки влака, отчаяно маха япанджака, вика до пресипване и въ безсилие пада на релситѣ.

Машинистътъ съзира чередата на линията, дава сигнали да се прѣсне добитѣка и намалява хода на влака.

Говедата почватъ да бѣгатъ, ала влакътъ още намалява бързината си — и тогава машинистътъ забелязва скалата. Спира. Скача кондукторътъ, желѣзничаритѣ: спирачи, помощници — и оставатъ вцепенени...

Полковиятъ командиръ — Петъръ Габара първи вижда говедарчето паднало съ япанджака си и направи разпореждане да му се даде помощъ, а самъ отиде при скалата.

Всички мълчаха, погълнати въ видението на ужаса отъ който тѣй случайно сж спасени.

Петъръ Габара обиколи скалата; видѣ какъ е паднала, съ какво е разрушена и поклати глава.

Докато разчистваха пѣтя, Полковникътъ отиде да види: какво става съ говедарчето?

То бѣше дошло на себе си и питаше: удари ли се влака? — а очитѣ ту още блуждаятъ и ржцетѣ треператъ.